

Feil å måle med norske mål

Ingen syrisk president har holdt seg ved makten så lenge som Hafis al-Assad. Hemmeligheten er at han har vist styrke, inntil brutalitet målt med norske mål. I juni 1980 ble han utsatt for et attentatforsøk. I Palmyra ble det ifølge Amnesty International skutt mellom 600 og 1000 fanger. I november 1981 fikk den muslimske geriljaen ansvar for en bilbombe i Damaskus. Den drepte 64 og såret 135. Utgangspunktet for motstanden mot Assad var byen Hama. Assad satte inn tropper som etter flere dagers kamp ødela Hama. Jevnet ut hele kvartalee med bulldozer. Mellom 10.000 og 25.000 ble drept, mener Amnesty International.

Assad har ikke senere hatt problemer med Hama.

Vi liker ikke å bli minnet om at Israel har gjengjeldt geriljaangrep

HD 7/5-12

inn i Israel med meg hård hånd. Hele landsbyer er nærmest blitt utslettet. Vi glemmer at Norge var blant de nasjoner som i FN i 1947 stemte for at det britiske palestina-mandatområdet skulle deles i en arabisk og en jødisk stat. Norge har forpliktelser overfor Israel.

Vi glemmer at Hizballah og Hamas har til mål å utsette Israel som egen stat. Israelerne har ikke glemt det. Men når Israel svarer med etter vår mening overdimensjonert gjengjeldelse overfor Libanon som utskytingsområde for katjusjaraketter, setter våre nyhetsmedier, godt ledet av NRK, i gang med en «nyhetsdekning» som nærmer seg hets. Fordi man ikke kjenner Midtøstens mentalitet. Alt kan ikke måles med norske mål.

Cornelia Edvardson skriver i Aftenposten 28. april: — Ved at Peres så lenge unnvek å svare på Hizballahs provokasjoner, fremstod han som svak og ubesluttsom, ikke bare for hjemmepublikum, men også i president Hafis al-Assads øyne. Å forhandle med syrerne fra en posisjon de oppfatter som svak, er lite lønnsomt, skriver hun. Et ord i rette tid.

Anton Olstad

109983